

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi vẫn nhớ hồi mới tập viết chữ, mẹ tôi đã mua cho tôi một cuốn sách và một cây viết chì. Đây là cuốn sách đặc biệt. Nó có những chữ mẫu đã in sẵn nhưng chỉ là những dấu chấm mờ. Và cây viết chì là để tô lên theo dấu chấm mờ của những chữ này. Mỗi trang là một chữ mẫu nên tô theo từng chữ của khoảng mấy chục chữ mẫu này thì cũng tạm nhớ mặt chữ cũng như tạm viết được chữ đó.

Nhưng vì mới tập viết nên dĩ nhiên là viết sai rất nhiều dù chỉ có mỗi việc tô theo những nét đã có sẵn. Nên cây viết chì nào cũng có gắn sẵn cục tẩy (cục gôm) để nếu viết sai chỗ nào thì tẩy đi viết lại. Mà thường vì hay viết sai nên đôi khi cục tẩy đã mòn hết mà cây viết chì vẫn còn một đoạn dài. Do đó cần phải có một cục tẩy ‘sơ cua’ to đùng để sẵn trong cặp. Cây viết chì mà không có cục tẩy thì thật vô dụng. Vì mục đích của cây viết chì là để viết nháp hay vẽ nháp cho đến khi ưng ý mới dùng viết mực để viết thật hay vẽ thật. Mà nháp thì dĩ nhiên phải sai hay không được ưng ý. Chẳng lẽ mỗi lần sai, lỡ là bỏ đi tờ giấy hay những cái đã viết, vẽ. Vì thế, cục tẩy là thứ rất đặc dụng, giúp cho ta nháp đi nháp lại nhiều lần mà không mất nhiều giấy hay thời gian để làm lại từ đầu. Chỉ cần xoa đi nét viết, vẽ lỡ rồi viết, vẽ lại mà không phải bỏ đi toàn bộ cái đã làm.

Khi lớn lên, chúng ta không còn phải tập viết nữa, nhưng chúng ta vẫn cần có ‘cục tẩy’ để giúp chúng ta tẩy xóa đi những lầm lỡ bởi những vụng về trong đời sống, nhất là những vấp phạm trong những tương quan hằng ngày. Nhưng ở đây việc tẩy xóa là tẩy xóa những vết thương lòng hay những tổn thương tâm lý mà người khác tạo nên trong tâm hồn chúng ta. Việc tẩy xóa này có tên là tha thứ.

Trong Phúc Âm Chúa Nhật tuần này khi thánh Phêrô hỏi Chúa Giêsu “Lạy Thầy, khi anh em xúc phạm đến con, con phải tha thứ cho họ mấy lần. Có phải đến bảy lần không?” Chúa Giêsu đáp: “Thầy không bảo con phải tha đến bảy lần, nhưng đến bảy mươi lần bảy”.

Thánh Phêrô, cũng như mọi lần, luôn là người mau miệng. Lần này, ông nghĩ rằng mình rất quảng đại. Ông hỏi Chúa Giêsu phải tha thứ cho anh em mấy lần, và ông tự trả lời khi đề nghị là nên tha đến bảy lần.

Đề nghị này của ông không phải là không có bảo chứng. Giáo huấn của các thầy trưởng giáo Do Thái (Rabbi) dạy rằng người ta phải tha thứ cho anh chị em mình ba lần, đến lần thứ bốn thì mới không tha nữa. Giống như người Việt chúng ta thường hay nói ‘quá tam ba bận’. Ở đây thánh Phêrô nghĩ rằng mình đề nghị bảy lần là rộng lượng quá xá rồi. Ông nhân đôi đề nghị của các trưởng giáo và thêm một lần nữa là bảy và ông nghĩ chắc là Chúa sẽ đồng ý với đề nghị này. Nhưng Chúa Giêsu trả lời rằng Kitô hữu phải tha thứ cho nhau bảy mươi lần bảy. Nói một cách khác là không có một giới hạn nào trong việc tha thứ cả.

Nhưng tại sao phải tha thứ? Thưa: vì nếu chúng ta không tha thứ cho anh chị em mình thì chúng ta cũng chẳng bao giờ nhận được ơn thứ tha từ Thiên Chúa. Điều này được minh họa trong dụ ngôn về người đầy tớ mắc nợ ông chủ mười ngàn nén bạc. Vì anh ta quá nghèo không có thể trả món nợ kénch xù nên đã xấp mình xuống van xin chủ cho bớt nợ. Và chủ động lòng thương đã tha hết nợ cho anh ta. Nhưng khi ra về, gặp một người bạn mắc nợ một trăm bạc. Người bạn cũng xấp mình xuống xin bớt nợ nhưng anh ta không một chút xót thương mà còn tống người bạn vào ngục cho đến khi trả hết nợ. Chuyện này đến tai người chủ nên người chủ nổi giận trao anh ta cho lý hình hành hạ cho đến khi trả hết đồng xu cuối cùng.

Chúng ta nên nhớ mười ngàn nén bạc là một số tiền rất lớn thời đó. Toàn xứ Galilêa lúc đó cũng chỉ có giá khoảng ba trăm nén bạc. Vậy mà người đầy tớ được tha hết một số tiền có thể mua đứt cả nước Palestine lúc bấy giờ. Trong khi bạn anh ta chỉ nợ anh ta có một trăm bạc, tức khoảng một phần năm trăm ngàn số nợ anh ta đã được tha, vậy mà anh ta không chịu tha cho bạn. Chính vì bất nhân như vậy nên anh ta đã phải lãnh nhận hình phạt nặng nề.

Dụ ngôn trên muốn nhấn gởi chúng ta rằng những gì người khác làm tổn thương chúng ta chẳng đáng chi so với những tổn thương mà chúng ta đã làm cho Thiên Chúa; nên nếu Thiên Chúa đã quảng đại tẩy xóa tất cả mọi lỗi lầm của chúng ta thì tại sao chúng ta lại không thể tẩy xóa đi những vấp phạm rất nhỏ nhất trong cuộc sống, mà nhiều khi chỉ vì vô tình người khác đã làm cho chúng ta? Và nếu chúng ta không thể xóa đi số nợ nhỏ nhất của anh chị em mình thì làm sao chúng ta có thể trông mong được hưởng nhờ lòng thương xót của Đấng đã tha cho chúng ta một món nợ không thể trả là cái chết của con một Ngài trên thập giá để chuộc tội cho chúng ta.